

במועצה אזורית הר חברון מסכמים את עונת הדובדבן כהצלחה גדולה. במהלך החודש נהרו אלפים מכל רחבי הארץ לקטיף דובדבנים עצמי ונהנו מהדובדבנים כאשר השיא ניכר בשני פסטיבלים גדולים ומוזשקנים סביב הקטיף במושב מעון.

מחיר למשתכן בבית אל

8

מסע באתיופיה חלק א'

6

מייסדות היישוב קידה

4

מרת מרה קורה

8

מתנחלות ברשת

6

מרת מרה קורה

4

הרב ליאור אנגלמן
אגון קהלים

על הפרשה - נשא

ברכת כהנים

לכוהנים את המילים הקבועות, ובתום כל ברכה עונים בלב שלם, הרי אנחנו זקוקים לברכה. אבל לא תמיד אנחנו נותנים דעתנו לברכה הזאת, במה מברך אותנו ה' דרך שליחיו הכהנים? ברכה ככלל היא מלשון בְּרָכָה. איך נוצרת בְּרָכָה? כל מי שמטייל בשבילי יש"ע מכיר את התופעה - נוער היישובים מזהה נביעה מן הקרקע ממנה נשפכים מים לאיבוד. הם חופרים סביב הנביעה ומבטנים את הקרקע, והנביעה הזאת שנראתה לעתים כזרזיף מים חסר משמעות מתקבצת לכדי בְּרָכָה גדולה. כך בדיוק נוצרת ברכה, לכל

כל בוקר בתפילת שחרית זה חוזר על עצמו. יחפים, הם עומדים על הדוכן, אצבעותיהם פרושות במצג הייחודי של ברכת כהנים. מתפללי בית הכנסת עומדים, משפילים מבט, הרי כל המסתכל בכוהנים בזמן שבית המקדש היה קיים כשהיו מברכים את ישראל בשם המפורש עיניו היו כהות, לפי ששכינה שורה על קשרי אצבעותיהם (ע"פ חגיגה ט"ז, א' ורש"י). עכשיו אין המקדש קיים ועדיין איננו מסתכלים. כולם שותקים, חלק מניחים ידיהם על ראשי בנייהם. מבקשים להתברך. בכל בוקר מקריא שליח הציבור

עולם המושגים של השמאל השתלט על השיח היומיומי של תקשורת ההמונים בישראל. הטרכינוולוגיה של השמאל מנסה להשחיר את פניו של הימין בישראל ומורידה את חומרת מעשיהם של הערבים בפיוגים ובמלחמות. גם הנתונים מראים כי התקשורת בישראל נוטה לשמאל, וזאת על אף שרוב תושבי המדינה הינם מהמרכז וימינה. השבוע בישעמדה - איך נראה מילון המושגים של השמאל

המשך בעמוד הבא >

ירושלים		חברון		יציאה	
18:56	20:17	19:11	20:14	כניסה	יציאה
19:16	20:20	19:14	20:18	שכונ	חברון
19:09	20:22	19:06	20:18	באר שבע	חברון

זמן הערב

מדרך למטייל במעיינות יהודה שומרון ובקעת הירדן

מחיר מבצע לרגל ההשקה 20 ש"ח בלבד

לרכישה:

www.yeshaclick.co.il

052-5665052

10.1.17

מועצת יש"ע מציגה: מדריך למעיינות הכבושים

הספר "מעיינות" מרכז מסלולי טיולים שהכשירו המתנחלים לעשרות מעיינות...

"מה יכול להיות נעים וכיפי יותר מטיולים לאתרי מעיינות המייצגים את כל מרכיבי התרבות הנופית והחקלאית של הגדה המערבית? מלטבול בבריכה קרירה ביום קיץ לוהט ולהריח את פרי הבוסתנים שעה שנופי ארץ אבות עוטפים אותך מכל עבר? הספר החדש שהוציאה..."

הארץ

לישראל. שימוש במונח כזה בא להאשים את העברת שגרירות ארה"ב לירושלים באירועים בגבול הרצועה, ולהפוך את מחבלי החמאס לאזרחים שעושים מהומות. זה עוד ניסיון להציג את המחבלים כקורבנות או לכל הפחות כאנשים שיוצאים למחות על עוול שנעשה להם. אבל כולנו מכירים ויודעים את המציאות. לאחר מחאה שקמה ברשת, הפסיקו בערוץ 10 את השימוש במונח שערורייתי זה.

התקשורת היא ללא ספק מוטה לצד השמאלי של המפה, מה שיוצר סיקור מוטה של תושבי יהודה, שומרון ובקעת הירדן ושל הימין הישראלי בכללותו. במחקר שערך ד"ר אבי גור, בו הוא בחן את הדעות שהובעו בכלי התקשורת המרכזיים בתקופת תהליך אוסלו, נמצאה בכולם הטיה ניכרת לשמאל. במדד משוקלל נמצא בידיעות אחרונות הטיה של 80% לשמאל, ברשת ב' 74%, בערוץ 2 70%, בערוץ הראשון 55%, בגלי צה"ל 43% ובמעריב הטיה של 34% לשמאל.

חשוב לפתח קריאה וצפייה ביקורתית כאשר נתקלים בכתבה בעיתון או בטלוויזיה. אסור לקחת כמובן מאליו שום ידיעה חדשותית שמופיעה בכלי התקשורת. קריאה נכונה, תגרום לנו להבין היכן ישנו חוסר שוויון בסיקור התקשורתי ותעזור לנו לקרוא את המציאות באופן יותר אחראי ומדויק. ותמיד נזכור, האמת שמוצגת בתקשורת הישראלית היא מוטה. בדרך כלל לצד השמאלי. על מנת לשמוע את הסיפור האמיתי, עדיף לצרוך תקשורת לאומית ומאוזנת יותר.

רבות מראות כי השמאל הצליח להחדיר טרמינולוגיה בעלת גוון אנטי-מתנחלי ופרו-פלסטיני. זוהי טרמינולוגיה שלא הייתה קיימת בשנותיה הראשונות של המדינה. למעשה, עד לפני כ-20 שנים היא הייתה מנת חלקם של עיתונים בעלי אג'נדה שמאלנית מובהקת כמו "הארץ". היום ניתן לשמוע אותה גם בערוצי תקשורת מרכזיים.

ישנן דוגמאות רבות של ניסוח אשר מרוממות את הצד השמאלי של המפה הפוליטית. דוגמה אחת שכיחה במיוחד היא שמילון המונחים של השמאל אוהב להצמיד לכל תושב ביהודה, שומרון ובקעת הירדן את התואר "ימני קיצוני". מה שכמובן לא נעשה לגבי השמאל, הם הרי עושים את מה שנכון ודעותיהם מתונות ונוחות. "ארגוני ימין קיצוני" יש כפטריות אחר הגשם - למולם, יש רק "ארגוני שמאל", גם האנרכיסטים והבוגדניים ביותר שבהם הם לא קיצוניים. הימין פשוט לא יודע לשלוט בעצמו.

רק השבוע התפרסם כי בישיבת "בר אילן" בשדרות רוטשילד בת"א רוססו על הקירות בחצר כתובות "די לכיבוש", "תשחרר פלסטין" ו-"אין אלוהים" וכתובת הסתה נוראית "כהנא מת, מה עם בנט". אין ספק איזה צד במפה הפוליטית אחראי לכתובות מחרידות האלה. במקרה הזה הכותרת באתר Ynet הייתה "כתובות נאצה רוססו בישיבת בר אילן בתל אביב", אך כשכתובות, אפילו פחות קיצוניות, מרוססות כביכול על ידי ימנים, הכותרות תמיד מכריזות על "תג מחיר". הימין פוגעים במדינה - השמאל מלכלך קירות.

בתחילת השבוע חזרו בערוץ 10 שוב ושוב על המונח "מהומות השגרירות" כאשר דיברו על ניסיונות חדירת המחבלים מרצועת עזה

50" מההרוגים בעימותים בגבול רצועת עזה ביומיים האחרונים היו אנשי חמאס", זאת אחת מהכותרות שהתפרסמו בשבוע שעבר באתר עיתון "הארץ". ואולי היה אפשר לנסח את הדברים בצורה קצת אחרת. אנחנו מציעים כותרת כזו: "50 מההרוגים בניסיונות החדירה לישראל בגבול רצועת עזה ביומיים האחרונים היו מחבלי חמאס". שתי הכותרות מספרות את אותו הסיפור בדיוק, אך רק כותרת אחת נכנעת לטרמינולוגיה ולעולם המושגים של השמאל הישראלי שמשתלט על השיח והופך אותו למה שהוא לא.

אין להקל ראש בשימוש בטרמינולוגיה מוטה. למילים יש כח רב השפעה על השיח בכל חברה, במיוחד כאשר הן מופצות על גבי תקשורת ההמונים. חישבו מה ההבדל בין המשפט "אזרח נהרג בפיגוע", לבין "אזרח נרצח בפיגוע". הם דומים, אולם ברור לכולם שהמשפט הראשון מקל מאוד במעשיו של המחבל, ואילו המשפט השני מתאר בדייקנות את המקרה. בשני המשפטים האזרח סיים את חייו - השאלה היא באיזה אופן.

כל אלה מצטרפים לדוגמאות רבות שעולות על פני השטח בעיקר בתקשורת, בה הטרמינולוגיה והשימוש בשפה משנות לפעמים את פני ההיסטוריה ויוצרות הטיה פוליטית. כאשר התקשורת משתמשת בשפה אחידה שתומכת בצד אחד של המפה נוצרת ספירלת שתיקה, אשר יוצרת אשליה של דעה רווחת ומקובלת, שכמעט בלתי אפשרי לחלוק עליה.

תשומת הלב העיקרית צריכה להיות כיצד מתייחסים בתקשורת לאנשי הימין, לפעולותיהם ולדברים שהם מציגים ואיזה יחס מקבלים אנשי השמאל. דוגמאות

ישא ה' פניו אליך - "תמיד הקב"ה מתבונן בנו. תמיד מתרחש מפגש. אנחנו מבקשים שיהיה זה מפגש נישא עם מידת הרחמים". וישם לך שלום - "אחר כל הברכות מברכים בכלי המחזיק אותם, שבלי שלום אין נחת בשום ברכה". ובשולי הדברים, "שלום" היא אחת המילים ששילמו מחיר כבד על הוויכוחים הפנימיים שלנו. כבר התרגלנו לחשוב שיש "מחנה שלום" ויש "מחנה לאומי", אבל בכל בוקר הכוהנים מחזירים אותנו אל הידיעה הפשוטה - שלום הוא שמו של הקב"ה, הוא תכלית כל הבריאה. שלמות. הרמוניה. ייעשו כולם אגודה אחת לעשות רצונו. במובן זה כולנו חולמים שלום.

זקוקות לשמירה - שלא יהפכו לרועץ. בעל תורה זקוק לשמירה מן הגאווה. בעל נכסים זקוק לשמירה שלא יהיה עושרו שמור לרעתו כפי שקרה לקורח". יאר ה' פניו אליך - "לפעמים אדם זוכה לשפע ברכה אבל הוא או סביבתו טועים לחשוב שהברכה משלו. הכהן מברך שהארת ה' תהא גלויה, שיהיה ברור לכל כי השגחת ה' והארת פניו הביאו לו את כל הטוב הזה". ויחונך - "אחרי שידעו כולם כי זכה האדם לחן יבקשו ממנו שיתחנן גם עבורם - והכול יראו שאהוב אתה בעיניו יתברך. ממילא מובן שיבקשו בני אדם ממך להתפלל ברעותיהם".

אדם כישרון משלו, אפשרות נביעה, לעתים הנביעה נשפכת לאיבוד, לעתים כמותה מזערית. הברכה מבקשת שאותה נביעה ראשונית תתברך, תגדל, תישמר. על פי זה ברור מאוד מדוע צריכים הכוהנים לברך 'באהבה' ומדוע כהן שיש לו שנהא עם מי מהמתפללים אינו יכול לברך. בלי אהבה אי אפשר לזהות את נקודת הנביעה המיוחדת של כל אדם. ברוח זו מסביר הנצי"ב מוולוז'ין את ברכת הכוהנים. יברך - "לכל אדם כפי הראוי לו להתברך... לפי הברכה שנתברך עד כה. לעוסק בתורה - בלימודו. ולעוסק במסחר - בסחרו... תוספת לכל אדם במה שיש לו". וישמרך - "כל ברכה וכל תוספת

רשות השירות הלאומי-אזרחי
سلطة الخدمة الوطنية المدنية
Authority for National-Civil Service

שבוע ההצדעה

למתנדבי השירות הלאומי-אזרחי

י"ג - י"ז סיוון ה'תשע"ח (27-31.5.2018)

יום א', י"ג סיוון ה'תשע"ח (27.5.18) | אכסניית בית וגן, ירושלים
< אירוע למגזר החרדי, יום עיון בנושא השירות הלאומי-אזרחי

יום ב', י"ד סיוון ה'תשע"ח (28.5.18) | בית הנשיא, ירושלים
< טקס מצטייני השירות הלאומי-אזרחי בבית נשיא המדינה

יום ג', ט"ו סיוון ה'תשע"ח (29.5.18) | גני התערוכה, תל אביב
< יריד תעסוקה ולימודים "לבחור את הפרק הבא" לאוכלוסיות מיוחדות
< מגוון דוכנים לרישום ומידע על מוסדות השכלה ומעסיקים והנגשת מידע רלוונטי לאוכלוסיות

יום ד', ט"ז סיוון ה'תשע"ח (30.5.18) | מלון חוף התמרים, עכו
< הכשרת רכזות למנהיגות למגזר בני המיעוטים

יום ה', י"ז סיוון ה'תשע"ח (31.5.18) | אזור מרכז
< הכשרת רכזות וגופים מפעילים - הרצאות העשרה בנושא זכויות

טקס מצטייני השירות הלאומי-אזרחי במשכן נשיא המדינה, הינו חלק מאירועי שבוע ההצדעה למתנדבי השירות הלאומי-אזרחי ביניהם <<

נא אשרו השתתפותכם ברשות השירות הלאומי אזרחי טל' 02-5411500 או בדוא"ל yardenm@ncs.gov.il

השירות הלאומי-אזרחי: הזרק שלי לחימוך לחברה

צילום: איתמר זולין

הקרוואנים הראשונים עולים על הקרקע בקידה

הראשון בו הם הגיעו לקידה. "היינו זוג צעיר עם תינוק, וגרנו ברחלים. בינתיים התגבש גרעין אשר התעתד לעלות לקידה. בערב יום העצמאות תשס"ג (2003) נרצח גדעון ליכטרמן הי"ד מאחיה, על הדרך היורדת משבות רחל בואכה בקעת הירדן. לאחר הרצח, קיבלנו טלפון בהול מ'אמנה' שכעת הגיעה שעת הכושר לעלות לקרקע. הגענו בלילה עם נציג אמנה, איתי הראל, שחזר מחתונה יחד עם אשתו. היה צריך לסמן למשאיות היכן להניח את הקרוואנים וללא סרט סימון בנמצא הוריד איתי את חולצתו הלבנה, אשתו החליפה את כיסוי הראש הלבן באחר, ואיתם הם סימנו על האדמה את מיקום הנחת הקרוואנים. זה היה מחזה משעשע וסמלי.

המשאיות הגיעו ולמחרת, כשעלה השחר, גילינו בתדהמה שבכניסה לקראן שלנו ישנו בור מים שאף אחד לא שם לב לקיומו. היה מזל גדול שאיש לא נפל לתוכו או שגלגל מאחת המשאיות לא נתקע בו".

האם חשית פחד בזמן שישבת 5 משפחות בלבד על גבעה מרוחקת?

"בהתחלה, כשהכל מסביב היה חושך ניקר בי הפחד" משתפת עדי. "יוסי לוגסי, בעלה של לימור, הרגיע אותי כשאמר: 'בשבות רחל יותר מפיחד כי שם יש שומר אחד שיושב בש"ג. פה השומר יושב באמצע 5 המשפחות הגרות פה, ולכן כאן בטוח יותר!".

מי שמר על היישוב?

"בהתחלה כל תושב שמר בכל לילה שעתיים, וביום היה שומר בשכר. ככל שהגיעו יותר תושבים השמירה התחלקה בין יותר אנשים. במלחמת לבנון השנייה כל הגברים ביישוב גויסו למילואים ומצאנו עצמינו בבעיה - מי

מה הביא אתכן להחלטה לעלות לקידה? ראשונה משתפת לימור לוגסי, אם לתשעה וסבתא לשני נכדים היא מורה ורכזת חברתית באולפנת עפרה, ומשמשת כרכזת קהילה ביישוב. "יוסי בעלי למד בישיבת ההסדר בשילה ואז התארסנו", היא מספרת. "בימי האינתיפאדה הקשה, לאחר הרצח של רחלה דרוק ויצחק רופא הי"ד הוחלט כתשובה ציונית הולמת להקים את שבות רחל. החלטנו להצטרף לגרעין ההקמה וכך התגוררנו כ-10 שנים בשבות רחל, היינו פעילים בוועדות השונות, בקליטה ועוד. כשעלה הרעיון לעשות רצף התיישבות עד כביש אלון ידענו שפינוי לשם. עזבנו בית גדול ונח בשבות רחל לתנאים לא קלים בהעדר מים וחשמל. הדרכים היו עקלקלות והכל מסביב שממה".

עדי הוד, גם היא אם לתשעה ילדים ומרפאה בעיסוק, מעידה על עצמה שכ"לדה טובה ירושלים" לא הכירה את ההתנחלויות, ואף לא ידעה מה זה לנסוע בטרמפים. "לאחר החתונה, יניב רצה לגור בגבעה ואני הסברתי לו שזה לא שייך, כיון שרציתי לגור ביישוב מסודר עם אוטובוסים, גנים וכו' אז גרנו בשבות רחל במשך כשנתיים. כשהקימו את קידה, משפחת לוגסי, שהיו השכנים שלנו בשבות רחל, עשו 'חנוכת קרוואן'. יניב חזר משם ואמר: 'עוברים!', אחר כך הוא לקח אותי לסיבוב בקידה ואני הסכמתי. חיכינו שיגיע קרוואן וזה קרה די מהר. ראיתי את המשאית חוצה את שבות רחל ואחרי שעתיים התקשרו שנבוא. היום אני לא מבינה איך אפשר לגדל ילדים בעיר".

מענית רבינוביץ' היא אם לארבעה ילדים, אמנית בזכוכית, בעלת גלריה בקידה וציירים לארוח משפחות וזוגות. היא נזכרת בלילה

// מראיינת: עדי בן ישי

נסיעה קצרה מעמק שילה בדרך ציורית שופעת כרמי ענבים וזיתים, מובילה לשלוחה הנישאת לגובה של 804 מטר הצופה אל הרי הגלעד והבקעה. היישוב קידה, השוכן במזרחה של נחלת שבט אפרים, הוקם ב"א בסיון תשס"ג ובימים אלו חוגגים ביישוב את יום ההולדת ה-15. לאחר פינוי הבסיס הצבאי השכן, התגבש גרעין של שלוש משפחות ורווק בכוונה ליצור רצף טריטוריאלי בין ההר אל הבקעה. מיד לאחר העלייה לקרקע נעשה ניסיון לפנות את המבנים והתושבים. בג"ץ שהוגש על ידי "אמנה" והמועצה האזורית מטה בנימין מנע את הפינוי, מאחר שהוכח שהקרקע הוקצתה להתיישבות שנים רבות קודם לכן, ועל כן אין עילה לגירוש התושבים מהמקום.

האגדה מספרת שגנדי, הלא הוא רחבעם זאבי, הגיע לאזור גבעת האנטנה (מחנה קציף) באביב, בשיא פריחתו המרהיבה של צמח הקידה השעירה. מרבדי הפריחה הצהובה הרשימו אותו והוא החליט ששמה של גבעה נישאה זו יהיה "קידה". אותה קידה בעלת קשר גם לאזור הסמוך למשכן שילה. קידה הייתה אחד ממיני הבשמים אשר שימשו כשמן משחת קודש למשיחת כלי המשכן.

העליה לקרקע

אני פוגשת את לימור לוגסי, עדי הוד ומענית רבינוביץ', שלוש נשים מהגרעין שייסד את קידה, בכח החזון וההתמדה הפכו את הגבעה השוממה ליישוב פורח. הן משתפות בחוויות ובאתגרים מן השנים הראשונות מזווית נשית, אימהית.

(מימין) מענית רבינוביץ, לימור לוגסי ועדי הוד

יותר הגיעו עוד שש משפחות וזה היה מבורך. הילדים קיבלו הרבה מלגדול ביישוב צומח, כיון שהם תמיד היו "הגדולים" וזה בנה בהם משהו מיוחד. ילדינו הפכו לאכפתיים ואחראיים ובכל מקום בו הם נמצאים הם מובילים".

היום, 15 שנים עברו, אתן מסתכלות על היישוב שהקמתן. מה למדתן מהתהליך?

מענית משיבה: "מגבעת טרשים בה לא היה כלום הפכנו ברוך ה' ליישוב בן 65 משפחות. למדנו מהי תהליכיות, לא הכל 'כאן ועכשיו', וכדי להגיע להצלחה צריך להתאמץ". עדי מציינת שמה שהיא למדה מהתהליך היא העין הטובה: "פתיחות לאנשים אחרים, גם כשהם חושבים אחרת ממני, מתוך ידיעה שכוונותיהם טובות, גם אם פועלים אחרת. זה הבסיס שמאפשר צמיחה והתפתחות של משהו משותף, יפה ובריא".

לימור נזכרת: "חמותי הכניסה ספר תורה ראשון לקידה באחת השמחות המשפחתיות שלנו. אשה מבוגרת שהחליטה לתרום להתיישבות בארץ ישראל ספר תורה מהודר. לכל אורך הדרך ראינו לנגד עינינו באמונה גדולה שהיישוב ילך, יגדל ויתפתח והיום אנו מבינים שהמאמץ היה שווה. אנו מתפעלים מהקהילה המיוחדת, מהאנשים מקסימים. אנחנו מקוים שבעזרת ה' יצטרפו עוד זוגות צעירים לקידה הצומחת שלנו".

ישמור? הצבא הבין שחייבים להביא חיילים שישמרו על היישוב ומאז ועד היום מגיעים לפה מדי שבוע חיילי אבט"ש".

מענית מספרת שלמרות שהיו זוג צעיר עם תינוק בן 3 חודשים, בכל התקופה ההיא לא בישלה בסירים קטנים כי תמיד היו סביבם בחורים שבאו לעזור בשמירות ובהשלמת מניין. "באחת השבתות חשבנו שאנחנו לבד, אך זמן קצר לפני כניסת שבת דפקו אצלנו 7 בחורים. לרגע תהיתי איך אצליח להאכיל את כולם אבל חילקנו את הבחורים בין המשפחות הבודדות ביישוב וכולם ב"ה יצאו שבעים ושמונים. מי שהרוויח מכל העניין היו הילדים שגדלו בזרועות חמות של 'דודים' רבים".

מהם הקשיים שליוו אתכן בתחילת הדרך? שלושתן מסכימות פה אחד שהבעיות המרכזיות היו מחסור במים ובחשמל, וקור עז שפקד אותם בחורף. בעיות נלוות צצו גם הן לאורך כל הדרך, אך כיום הן מתפרקות על התקופה ההיא ומביטות אליה בגעגוע. עדי ממחישה את בעיית החשמל בעזרת סיפור משעשע, בו היא נזכרת בחיך. "לאודיה, בתינו הבכורה, הייתה יומולדת 3 בגן בשבות רחל, אליו נסעה בהסעה כל בוקר מקידה. בבוקר היומולדת ערבבתי את כל מצרכי העוגה והכנסתי לתנור, אך החשמל היה כל כך חלש שהעוגה לא הצליחה להיאפות. נסעתי עם העוגה הלא אפויה לשבות רחל ובקשתי מהשכנה שגרה ליד הגן שתכניס לתנור. הגעתי ליומולדת אמנם בידיים ריקות, אך כאן חל מפנה משעשע. אודיה עוד לא הספיקה לקלוט שאין עוגה וכבר הסייעת רבת התושייה רצה לחצר, מילאה תבנית בחול, וקישטה עם נרות יומולדת. בזמן המסיבה עוגת החול עמדה בחגיגות במרכז השולחן. רק בסוף היומולדת יצאה עוגת השוקולד מן התנור כשהיא אפויה ומהבילה ואז חולקה בהנאה לכל ילדי הגן".

על בעיית הקור מספרת מענית: "היישוב בשנים הראשונות היה חשוף מאד ופרץ

הפצת עלוני שבת בכל הארץ

שליחי הציפור שלפס
מבית מקור ראשון

הדבקת מודעות בבתי הכנסת ובריכוזים דתיים

לפרטים: יוסי בן הדור
052-8908518
yossib@makorishon.co.il

מונחת בית הכנסת בקידה

מסע באתיופיה חלק ראשון

מולדתי כאן, ולכן לא היו לי ניירות, ולא הייתי רשומה. אמרו לאבא שלי שאם הוא יעלה לארץ, הוא יוכל לסדר לנו את הניירות. הוא היה קרוע, אם לעזוב את בתו או לעלות ארצה. אמרו לו שבארץ יהיה לו יותר קל להסדיר את עלייתי. הוא קרא לי קלקידן שפירושו "הבטחה" והבטיח שהוא ילחם בשבילי עד שהוא יביא אותי ארצה כדי שנוכל לחיות ביחד. בינתיים התחתנתי, נולד לי ילד. אמרתי לה שאני אנסה להביא את הסיפור שלה לישראל, שם לא יודעים איך חיים פה, ואם ידעו אולי יעלו אותך ארצה ואת תוכלי סוף סוף להתאחד בחזרה עם אבך.

עכשיו החיך שלה נמוך, היא הורידה את עיניה, לקחה כמה שבבי עץ וזרקה בין הגחלים וערבבה את הדייסה שהייתה על האש. "לא, זה כבר מאוחר מדי, אבי נפטר לפני חודשיים, עכשיו כבר אין מי שילחם בשבילי". המראות של קלקידן חוזרים אלי בכל לילה. אני מתעורר בתנמיה איך מדינת ישראל יכולה להפריד בין אבא לבת. אני כאבא לששה ילדים, אעשה הכל כדי לשמור עליהם. אני מודמין כל הזמן, אם אני הייתי נלחם על הבת שלי ולא מצליח, כמה הייתי חוצה רק לפחות להראות לה שאני שומר עליה. אבל פה הסיפור כבר אבוד... המשכנו בחזרה לבית כנסת של קהילת הממתנים לעליה. התקבצו שם הנערים אחרי בית הספר וישבו מסביב ל"רב". "הרב" הוא אחד מצעירי הקהילה, ביה טספייה. השיעור בעברית, אבל הנערים שואלים באמהרית. הלואי שאצלנו בישראל היו לומדים ככזו תשוקה. איך זה שלא מעלים אותם? טענו כנגדם בעבר שהם לא באמת מנהלים חיים יהודיים, שחלקם "מיסיונרים מתחפשים", או שהם יהודים רק חלקית. אותם שטענו את הטענות, בעצמם לא הבינו מה בדיוקם בודקים. אני מזמין כל שוחר אמת ללכת, ולעשות בעצמו ביקור פתע. אני יכול לחסוך לכם את הביקור ולהגיד לכם שתמצאו מאות אנשים מתפללים, שומרים שבת ושרים פעמים ביום התקווה. והרי כל מי שמגיע לישראל עובר גיור לחומרה. את הטענות האלה, מי שרואה את הדברים בעיניים לא יכול להבין.

עוד בשוק, מנסה לעכל את מה שאני רואה. אבל היינו צריכים להמשיך, זה היה רק הבוקר של היום הראשון באדיס אבבה, והיה לנו עוד הרבה מהלראות. נכנסנו בחזרה לבית כדי להיפרד, האבא ישב על המיטה שלו ובידו תמונות. "אלו האחים והאחיות שלי שחיים בישראל", הוא אומר לנו. "למה אני לא יכול לחיות איתם?" זו שאלה שתחזור על עצמה כמעט בכל בית שביקרנו בו. העיניים שלי סוקרות את התמונות. יש בהן אנשים מכל פלגי האוכלוסייה בישראל - רבנים, חיילים, ילדים, זקנים. בדרכי החוצה, ראיתי בקצה העין מדף עם שני נרות. "מה זה?" מלקאם ענתה לי "נרות שבת". "את יכולה להראות לי איך?" "יש לי רק שני נרות לשבת, ולכן אינני יכולה להדליק עכשיו. שאלתי אותה כמה עולים הנרות, ושלמתי לה. היא הוציא קופסת גפרורים ואמרה "ברוך", וכל המשפחה שעמדה מאחוריה חזרה אחריה "ברוך", "אתה" - "אתה", "להדליק" - "להדליק", "נר" - "נר", "של שבת" - "של שבת". הדליקה ועשתה תנועה עם שתי כפות ידיה של כיסוי העיניים. בדיוק אותה תנועה שאשתי, אמי וסבתי עושות בהדלקת נרות שלפני שבת. לא שמתי לב באותו רגע, אבל כשיצאתי מהבית הזה, כבר הייתי אדם אחר.

קלקידן - כשיצאנו מהחצר לפתע רץ לפנינו ילד כבן שנה וחצי, לבוש בחולצה בלבד, צוחק בקול. אמו חדפת אחריו ותופסת אותו, מוחזיקה אותו וזוללת אותו בנשיקות חיבה בבטנו. הוא ממשיך לצחקק בקוליות עד שכמעט נחנק מרוב צחוק. לפתע, השתתק בבת אחת - הוא ראה מולו שני אנשים לבנים שמתבוננים בו. אמו הרימה את ראשה ואמרה, "שלום, בואו תכנסו". לנו היה לוז צפוף, אבל לא יכולנו לסרב להזמנה של האמא הצעירה והילד החמוד. התיישבנו על שרפרף קטן, עם בנה על ברכיה. "שמע קלקידן", בידה החזיקה תמונה של אביה "קבלתי את השם כי כשאמי הייתה בהריון היתה שמועה שמדינת ישראל מעלה את כולנו ארצה. עזבנו את הכפר ובאנו לפה כדי לחכות. אני

הכל התחיל בגלל המילון... לא היה לי מילון ערבית למבחן באוניברסיטה, אז לקחתי מאדינה, צעירה אתיופית שלומדת איתי. היא עלתה לארץ בשנת 1999 בגיל 8. היא זו שסיפרה לי על הקהילה שעוד חיה היום באתיופיה ועל איך הם כמיהים לעלות לארץ. זה היה נשמע לי לא הגיוני. אם יש קהילה יהודית באתיופיה, אז למה ישראל לא מעלה אותם? כן, הייתי תמים. אז לקחתי ארבעה ימי חופש מהעבודה, ובעזרת חברי הטוב עזרי טובי - שהוא גם מפקד, במאי, צלם, ועורך בעמותה שלו "בומרנג" - יצאנו לדרך. לא ידענו אז, אבל הדרך הזו עמדה לשנות לנו את החיים.

אדיס אבבה - הרכב השכור שלנו טיפס במעלה ההר, בשביל בוץ בתוך היער. יצאנו החוצה עם ציוד הצילום, והתחלנו לטפס ברגל. ירד גשם קל, אבל עד מהרה הנעלים שלנו התחילו לטבוע בבוץ. כך עד שהגענו לחצר מוקפת בפחונים חלודים ובתוכה בתי בוץ קטנים. נכנסנו לאחד הבתים. היה זה חדר אחד של כ-15 מ"ר. משפחה של 11 נפשות מתגוררת בו, ואמרת לי הילדה הגדולה. "שמע מלקאם (באמהרית זה "טובה"), אמא שלי נפטרה לפני שנתיים ומאז אני אחראית על הבית. אני מבשלת, מכבסת ומטפלת בילדים". היא ממשיכה לדבר, בעברית, אבל אני כבר לא מצליח להקשיב, המוח שלי רץ למקומות אחרים. התכופתי לילדה אחת, אולי בת שש. "שלום, איך קוראים לך חמודה? איפה המיטה שלך?" היא חיכה אלי והצביעה על הרצפה, וכל האחים שלה צחקו. בחוץ היו שני סירי מתכת. "פה אני עושה כביסה", אומר לי מלקאם. בפניה של החצר צריך קטן מפח חלוד בגודל מטר על מטר ובפנים רצפת ענפים עם חור באמצע. הפנים שלי מתעקמות, והילדה הקטנה מוחיכת וצוחקת, בשבילים זו הייתה חוויה לראות איך שאני כל פעם מתפלא מחדש. "ופה אתם גם מתקלחים?" "לא, מתקלחים עם בקבוק בבית. מגיעה משאית מים פעם בשבוע, ואנחנו מקבלים שלושה גרינקים". אני

מה יקרה

חמישי | 31 במרץ

שירת משותפת לנשים באריאל / ט"ז בסיון 30 במאי

נשים ונערות מוזמנות לשיר יחדיו בשירה משותפת של נשות בנימין, שומרון ואריאל. יחד ישירו הנשים את השיר "משהו חדש מתחיל" של דני רובס עם להקות וחבורות זמר. מחיר: 50 ש. בשעה 17:00. בהיכל התרבות אריאל. לפרטים והרשמה: 03-9083333

חגיגה אתנית ביקב דרומית / י"ז בסיון 31 במאי

פותחים את הקיץ בחגיגה אתנית ביקב דרומית במופע דואו בו חוברים שני אמנים ידועים בתחומם למסע של צלילים עתיקים ומקצבים מהמזרח הקרוב והרחוק. ירון פאר (הקוואליה) רבאב אפגני, בוזוקי גיטרה ושירה יוני שרון (דוד דאור, שם טוב לוי) כלי הקשה מהמזרח ושירה. מחיר: 30 ש., תחילת מופע בשעה 21:00. לפרטים: 055-8824369

פסטיבל הדובדבנים בראש צורים / י"ח בסיון 1 ביוני

פסטיבל הדובדבנים חוזר גם השנה ובו קטיף דובדבנים עצמי, סדנאות יצירה, מתנפחים, שחקנים, נגנים, יריד אמנים והרבה הרבה שמח. באו לאכול ככל יכולתכם, הישר מהעץ, את הפרי המתוק. מחיר: 30 ש. בין השעות 10:00 - 14:30. לפרטים: 02-9933863

לרגל שנת ה-50 לשחרור יהודה ושומרון, תנועת ההתיישבות 'אמנה' מציבה את היעד הבא: מיליון מתיישבים ביו"ש! הצטרפו אלינו!

עדין אפשר לקנות

בית צמוד קרקע

במחיר בר השגה

ביקב פסגות

יום שישי י"ח בסיון 1.6

9:30 - 11:00

יריד הבתים האזורי

בתי אמנה

מיטב הפרויקטים בעוטף ירושלים והמרכז

יש שחר אמנה

נשמח בהשתתפותכם | www.yaridb.co.il | 052-3191902

מרכז מידע אמנה | 1800-260-240 | www.amana.co.il

מה קורה?

לדיווחים ותמונות:

yesha.shelano@gmail.com

הבתים צמודי הקרקע ומוכרים את האחרונים שבהם. ביריד מיוחד, אשר יתקיים ביום שישי הבא ביקב פסגות יוצגו מגוון פרויקטים בהם נשארו יחידות דיור אחרונות צמודות קרקע. 4. סמנכ"ל "בתי אמנה" אלון פרבשטיין אמר: "בשנים האחרונות 'אמנה' מובילה מגמה של בניה רוויה בקומות מתוך מגמה לניצול מקסימלי של השטח והוזלת מחירי הדיור לזוגות הצעירים כחלק מהחזון של תנועת אמנה ליישב מיליון תושבים ביהודה ושומרון".

הדובדבן שבקצפת במועצה המקומית אפרת פעלו למען מצוקת ההורים לקראת איסור חג שבועות. מטה הצעירים שבהובלת **יצחק בדנר** רתם למשימה את אנשי המועצה ואלה יזמו יחד יום קטיפה דובדבנים ופטל לצד פינות יצירה והפעלות לילדים. לצד השפתיים האדומות והחולצה המוכתמת נרשמו גם הורים מרוצים. 5. במקביל מתקיים החודש גם פסטיבל "דובדבן ביער" של חבל יתיר במטעי הדובדבן במושב מעון. אלפי מבקרים מרחבי הארץ הגיעו בתקופת הקטיפה של הפרי המתוק לטעימות מיוחדות במטע, פעילות אתגרית, יצירות לילדים, דוכני מכירות ותוצרת מקומית. ראש המועצה **יוחאי דמרי** אמר כי "חקלאי האזור עושים פלאים ומצמיחים בספר המדבר את הפרי המיוחד שמושך רבים. באמצעות מחלקת התיירות שהקמנו לפני מספר שנים אנו גאים לחשוף את הציבור הרחב לפניה היפות של הר חברון באתרים בחקלאות ובאנשים הנפלאים שהם חלק מסיפור של מקום קסום. תנופת התיירות היא חלק מצמיחה מרעננת שעובר האזור בכל התחומים". בנוסף, גם בגוש עציון יתקיים השבוע פסטיבל דובדבנים.

חברון **יוחאי דמרי** בירך את המשתתפים ואמר: "אך טבעי ומתבקש ללמוד תנ"ך באותם מקומות שבהם חיו האבות. מיליאדי אנשים לומדים תנ"ך בעולם אבל רק אלפים בודדים יכולים לפתוח את התנ"ך ואת החלון ובו זמנית לראות את סיפורי התנ"ך".

מחיר למשתכן המועצה המקומית בית אל קיבלה את האישורים האחרונים לבנייתן של 300 יחידות הדיור שייבנו בקרוב בתחומי המועצה. 3. בעשור האחרון לא נבנתה במועצה אף לא יחידת דיור אחת, אלא שלאחר המאבק המתוקשר שהוביל ראש המועצה **שי אלון** קיבלה כאמור המועצה בית אל את האישורים הסופיים לבנייתן של יחידות הדיור. יחידות הדיור יוצעו לציבור הזכאים במסגרת התוכנית "מחיר למשתכן", ודירה 120 מ"ר הכוללת מרפסת, מחסן וחניה תעלה כ-800 אלף ש"ח. 20 אחוזים פחות ממחיר השוק. למעשה מדובר בשייחוב הגדול ביותר ביהודה ושומרון בשנים האחרונות. ראש המועצה **שי אלון** אמר כי התושבים מתרגשים מאוד, "אנחנו כבר מחכים שהטרקטור הראשון יעלה על הקרקע. המתנו לכך המון שנים".

יריד צמודי קרקע בהתיישבות הישראלית ביהודה, שומרון ובקעת הירדן מתכננים כבר ליישום חזון מיליון המתיישבים. בשל כך, החלה מגמה כלל אזורית של בניה רוויה, דהיינו בניית בתים לגובה הכוללים מספר קומות ואף מעליות. עד לפני שנים אחדות דבר שכזה היה נדיר מאוד ביישובי יהודה ושומרון וכעת, עם הרצון לנצל כמה שיותר עתודות קרקע, החלה בנייתם של בתים רבי קומות. בתנועת ההתיישבות 'אמנה' מתכננים ליום שאחרי

הסדרה עכשיו בשבוע שעבר פנה במכתב יו"ר מועצת יש"ע **חננאל דורי** לראש הממשלה ולשרי הקבינט בעקבות מסקנות דו"ח ועדת זנדברג. 1. במכתב, מעלה **דורי** את הנושא הביורוקרטי הגורם לעיכוב מיותר בהפעלת צוות ההסדרה שכבר קיים. **דורי** אומר כי הכלים המשפטיים כבר קיימים וכותב: "הוועדה שהוקמה על פי הנחיות ראש הממשלה בחנה והציגה פתרונות משפטיים אפשריים שעולים בקנה אחד עם פתרונות דומים בתחומי מדינת ישראל הריבונית ומתאימים לכללי המשפט הבינלאומי ולפסיקות בג"ץ". עוד כותב **דורי**, כי למרות שהדו"ח מהווה בסיס משפטי איתן לפעולה אפשרית של צוות יישום ההסדרה, "חלפה שנה מאז החלטתכם, הצוות לא החל לפעול עקב בעיות ביורוקרטיות, שאין לנו ספק שמעורבות שלכם יכולה להביא לפתרון המהיר". בסיום מכתבו, מבקש יו"ר מועצת יש"ע מראש הממשלה וצוות משרדו לפעול בדחיפות רבה "על מנת שהצוות ליישום ההסדרה יוכל לבצע את תפקידו: עבודה אינטנסיבית, על בסיס הפתרונות המוצגים בדו"ח, להסדרת כלל המאחזים והמבנים הדורשים הסדרה".

הסיפור שלנו בשבוע האחרון התקיים שלב הגמר בחידון התנ"ך האזורי ה-4 בהר חברון בסימן 70 שנה למדינת ישראל. במקום הראשון ובתואר חתן התנ"ך האזורי לבתי ספר ממ"ד זכה **דוד ונגרובסקי** תושב סוסיא. 2. במקום הראשון ובתואר חתן התנ"ך האזורי לבתי ספר ממלכתיים זכה **ינון קורן** תושב מיתר. את החידון הנחה **נריה פנחס** חתן התנ"ך העולמי בעבר ובין השופטים השתתף ח"כ **מיקי זוהר**. ראש המועצה האזורית הר

עורך: אלנת זכריה **פרסום מודעות:** נדב מלכה 052-5665052 nadav@myesha.org.il
הפצה: מקור ראשון - יוסי 052-8908518 **עיצוב:** מ. פלדמן, תקוה דגן, אסף קרדש
תמונות: מירי צחי, אפרת בלוסקי, אסנת לדרר
הפקה: יש שחר **הפקות:** בע"מ
לתגובות: perla@myesha.org.il אין המערכת אחראית לתוכן המודעות

מועצת יש"ע
מועצת היישובים היהודיים
ביהודה ושומרון וחבל עזה
רמת הגולן 55, ירושלים
טלפון 02-6211999 פקס 02-6516662
www.myesha.org.il